

10/7/40

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

---

ΩΔΕΙΟΝ ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ

---

ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1940, ὥραν 10.15' μ. μ. ἀκριβῶς

**ΣΥΝΑΥΛΙΑ**

ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ  
ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ  
ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893 - 1940

ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1939 - 40

---

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

**HERMANN SCHERCHEN**

---

Μετά την έναρξιν τῆς Συναυλίας ἡ εἴσοδος θὰ ἐπιτραπῇ  
μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα.

DAVIDSON ABRON

DAVIDSON ABRON

DAVIDSON ABRON

DAVIDSON ABRON

DAVIDSON ABRON

DAVIDSON ABRON

DAVIDSON ABRON

DAVIDSON ABRON

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ



J. S. BACH

1. Βρανδεβούργειον Κοντσέρτο εις Σολ μετζ. άρ. 3.

Allegro moderato

Adagio

Allegro

Ή Όρχήστρα εγγόρδων.  
(πρώτη έκτέλεσις)

2. Ή Τέχνη τῆς φούγκας

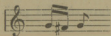
άρ. I—XI

Ή Όρχήστρα.  
(πρώτη έκτέλεσις)

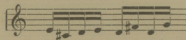
### Τρίτον Βρανδεβούργειον κοντσέρτο.

Τὸ «Τρίτον Βρανδεβούργειον κοντσέρτο» (εἰς Σολ μεῖζ.), εἶναι γραμμένον διὰ τρία βιολία, τρεῖς βιόλες, τρία βιολοντσέλλα, βαθύχορδα καὶ κλαβικύμβαλον. Τὸ πρῶτον μέρος διακρίνεται διὰ τὴν τεχνικὴν καὶ πλουσίαν ἀνάπτυξίν του. Τὰ βιολία, αἱ βιόλαι καὶ τὰ βιολοντσέλλα παίζουν ἐν χορῷ, πότε πολυφωνικά, πότε ἐν ταυτοφωνία, εἶναι δὲ πράγματι ἐκκληρικόν τὸ τί ἐπιτυγχάνει ὁ Μπαχ μὲ

τὰ μοτίβα :



καὶ



ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα βασίζεται ὁλόκληρον τὸ μέρος αὐτό. Μετὰ τὸ 78 μέτρον ἐμφανίζεται ἐντελῶς ἀπροσδόκητα εἰς τὰ πρῶτα βιολία, διὰ νὰ ἀκουσθῆ κατόπιν ἀπὸ τὰ δεύτερα καὶ εἰς τὴς βιόλες, ἐπάνω εἰς τὴν χορδὴν τοῦ σόλ, μιὰ νέα μουσικὴ ἰδέα, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν Spitta, εἶναι ἀπὸ τὰς μεγαλοφυεστέρας πού ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἐνόργανος μουσικὴ τῆς Γερμανίας. Κανονικὸν Adagio δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ κοντσέρτο αὐτό. Δύο ἀργεὲς καὶ πλατειεῖς συγχορδίες ἀφήνουν πρὸς στιγμὴν ἔλευθέραν τὴν φαντασίαν, μεθ' ὅ ἀκολουθεῖ τὸ τελευταῖον μέρος Allegro εἰς 12/8, πού εἶναι γραμμένον κατὰ τὰ παραδεδεγμένα πρότυπα ὄλων τῶν «φινάλε».

Ὁ Μπαχ ἔγραψεν ὡς γνωστὸν ἕξ κοντσέρτα δι' ὄρχηστραν, τὰ ὁποῖα ἐπιτοφόρησε : «*Concerts avec plusieurs instruments*». Τὰ ἐπεράτωσε τὸν Μάϊον τοῦ 1721· βραδύτερον τὰ κοντσέρτα αὐτὰ ἐπωνομάσθησαν «Βρανδεβούργεια κοντσέρτα», διότι ἐγράφησαν κατὰ προτροπὴν τοῦ Χριστιανοῦ Λουδοβίκου, μαργράβου τοῦ Βρανδεβούργου. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ τὰ κοντσέρτα ἐξεποιήθησαν ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς, μαζὶ μὲ ἄλλα ἔργα δι' ὄρχηστραν καὶ μόνον μιὰ εὐτυχὴς σύμπτωσης τὰ περιέσωσε.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΩΔΕΙΟΝ ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΙΟΥΛΙΟΥ 1940, ὥραν 10.15' μ.μ. ἀκριβῶς

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ  
ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΗ: ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ

ΤΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

JOSEPH HAYDN

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Ὁρατόριον εἰς τρία μέρη, διὰ Σόλι, Χορωδῖαν καὶ Ὁρχήστραν

ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ:

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΦΑΝΗ ΑΤΔΑΛΗ, Ὑψίφωνος  
τῆς Λαϊκῆς Ὀπερας τοῦ Βερολίνου

ΧΑΝΣ ΓΚΑΡΑΤΣ, Ὁξύφωνος  
Σολιστ τῶν Συναυλιῶν τοῦ Μονάχου

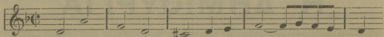
ΔΗΜ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ, Βαρύτονος  
Μέλος τῆς Χορωδίας Ἀθηνῶν

## Ἡ Τέχνη τῆς Φούγκας.

Ἡ «Τέχνη τῆς Φούγκας» εἶναι τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Μπάχ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν ἀφήσας ἡμιτελῆ τὴν τελευταίαν φούγκαν τοῦ ἔργου. Τὴν ἀποψιν αὐτῆν, ὑποστηρίζει ὁ Hugo Riemann, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι μουσικολόγοι, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ Albert Schweitzer λέγει, ὅτι ἐσφαλμένως θεωρεῖται ἡμιτελής ἡ «Τέχνη τῆς Φούγκας», διατεινόμενος, ὅτι ἡ πλάνη ὀφείλεται εἰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ ἔργον. Κατ' αὐτὸν ὁ χαράκτης κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Μπάχ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύνατο, λόγω τῆς τυφλώσεώς του, νὰ ἐξελέγξῃ τὴν χάραξιν τῆς συνθέσεώς του, ὄχι μόνον ἤλλαξε τὴν σειρὰν τῶν κομματιῶν, ἀλλὰ καὶ προσέθεσεν εἰς τὸ ἔργον δύο ξένα κομμάτια, μίαν ἡμιτελῆ φούγκαν μὲ τρία θέματα καὶ τὸ «χορικόν»: «Wen wir in höchsten Nöten sind».

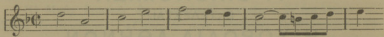
Ἡ «Τέχνη τῆς Φούγκας» ἐξεδόθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μπάχ, ἀλλὰ δὲν εἶπεν ἀγοραστάς· ἐξετέθη εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Λειψίας τὸ 1752 μέχρι δὲ τοῦ 1756 εἶχαν πωληθῆ μόνον τριάντα ἀντίτυπα, διὸ ὁ Φίλιππος Μπάχ ἐξεποίησεν ὡς μέταλλον τὰς πλάκας διὰ νὰ καλύψῃ μέρους τῶν ἐξόδων τῆς ἐκδόσεως.

Ἡ «Τέχνη τῆς Φούγκας» περιλαμβάνει δέκα πέντε φούγκας καὶ τέσσαρας κανόνας ἐπὶ τοῦ κατωτέρου μοναδικοῦ θέματος:



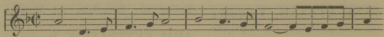
Ἡ δευτέρα φούγκα εἶναι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς θέμα, μὲ διαφοροεικὰ ἀντιστικτικὰ εὐρήματα.

Ὁ ἀριθμ. III εἶναι τετράφωνος φούγκα μὲ ἀναστροφὴν τοῦ βασικοῦ θέματος.



Ὁ ἀριθμ. IV, ἄλλη τετράφωνος φούγκα, πάλιν μὲ ἀναστροφὴν.

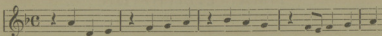
Ὁ ἀριθμ. V, τετράφωνος φούγκα μὲ παρηλλαγμένην τὴν μορφήν τοῦ ἀνεστραμμένου θέματος.



Ὁ ἀριθμ. VI, τετράφωνος φούγκα, μετὰ τὴν αὐτὴν μορφήν τοῦ ἀρχικοῦ θέματος καὶ μετὰ χρησιμοποίησιν τοῦ «θέματος» ἐν σμικρύνσει» ὡς ἀπάντησιν.

Ὁ ἀριθμ. VII, τετράφωνος, ἀντίθετος φούγκα, ὁμοία ὡς μορφή μετὰ τὸν ἀριθμ. VI, ἀρχίζουσα μετὰ τὸ θέμα ἐν σμικρύνσει καὶ ἐμφανίζουσα αὐτὸ καὶ ἐν μεγεθύνσει.

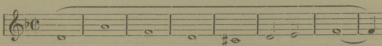
Ὁ ἀριθμ. VIII, τρίφωνος φούγκα, μετὰ τρία αὐτοτελῆ καὶ ἐν τέλει συνδυαζόμενα θέματα (τριπλῆ φούγκα), τῆς ὁποίας τὸ τρίτον θέμα :



εἶναι μορφή τοῦ ἀναστραμμένου θέματος.

Ὁ ἀριθμ. IX, τετράφωνος φούγκα, μετὰ ἀναστροφὴν τῶν θεμάτων τῆς προηγουμένης φούγκας καὶ μετὰ χρησιμοποίησιν χρωματικῆς κλίμακος ὡς τετάρτου θέματος (τετραπλῆ φούγκα).

Ὁ ἀριθμ. X, τετράφωνος διπλῆ φούγκα μετὰ «διπλῆν ἀντίστιξιν» εἰς τὴν δωδεκάτην. Τὸ κύριον θέμα μετὰ «δύο κληρα» ὡς δευτέρου θέματος :



Ὁ ἀριθμ. XI, τετράφωνος φούγκα μετὰ «διπλῆν ἀντίστιξιν εἰς τὴν δεκάτην».

Τὸ περίεργον καὶ ἀξιοθαύμαστον ὡς πρὸς τὴν «Τέχνην τῆς Φούγκας» εἶναι ὅτι ἓνα παρόμοιον ἔργον, ποῦ ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀντιστικτικῆς δεξιότητος, καὶ ποῦ παρουσιάζει κάθε δυνατὸν συνδυασμὸν, τὸν ἀπλοῦστερον ἕως τὸν περιπλοκότερον, δὲν εἶναι ἔργον σχολαστικόν, ἀλλὰ σύνθεσις ζωντανῆ καὶ γεμάτη ἀληθινῆ μουσικῆς.

Ἡ ἐνορχήστρωσις τῆς «Τέχνης τῆς Φούγκας» ὀφείλεται εἰς τὸν Roger Vuataz.

65

## ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Κερκίδες Β. Γ. Δ.	Σειραί 1-11	Δρχ. 125
» Ε.	» 1-3	» 125
» Α.	» 1-10	» 90
» Β. Γ. Δ.	» 12-18	» 90
» Ε.	» 4-10	» 90
» Α. Ε.	» 11-18	» 30

Τὰ εἰσιτήρια προπωλοῦνται εἰς τὸ Περίπτερον τοῦ Βασιλικῆς Θεάτρου, ὁδὸς Σταδίου καὶ Παπαρηγοπούλου (παραπλευρῶς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν) Τηλέφ. 32-260, καθημερινῶς 9 - 1 π. μ. καὶ 5 - 8 μ. μ.

Τὴν ἡμέραν τῆς Συναυλίας καὶ ἀπὸ ὥρας 9 μ. μ. θὰ πωληθοῦν εἰς τὸ Ὡδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.